

det ikke er det, der bliver den endelige redegørelse.

Hvad betyder det så, at man vil have den trukket tilbage? Hvad er det så, der rent fysisk skal ske? Skal vi kalde det hjem fra bibliotekerne? Skal vi sige, at det dokument eksisterer ikke? Skal vi foranstalte en bålbrand af udkast henede? Skal vi overtræde rigsarkivloven og sige, at det ikke må opbevares i Rigsarkivet? Hvad er det, vi skal gøre? Hvis medlemmer af regeringen bliver set med et udkast på sig, kan de så pågribes eller på anden måde straffes? Hvad er det, man vil have, vi skal gøre?

Jeg har sagt, at det ikke er det, der bliver det endelige i redegørelsen. Jeg har sagt, at der kommer en ny redegørelse. Jeg har sagt, at den bliver af et andet indhold. Jeg har sagt, at der kommer et langt afsnit med om landdistrikterne. Men jeg skal alligevel trække noget tilbage, som har udspillet sin rolle. Hvad betyder det? Er det ikke et fuldstændig rendyrket eksempel på parlamentarisk drilleri, noget af det, som befolkningen ikke har meget tilovers for? Noget af det, som får mennesker ude i landet til at spørge: Hvad er det dog for en børnehave inde på Christiansborg?

Her har vi lagt ud til debat, vi har lyttet, vi kommer med et nyt udkast, vi meddeler, at det gamle har udspillet sin rolle, og så vil man give et hak i tuden for noget, der ikke længere er grundlaget, fordi der kommer en ny redegørelse. Det er altså svært at forstå meningen med det.

Hvad vil konsekvensen blive på andre områder? Jeg tror, at vi alene på Miljø- og Energiministeriets område udsender hundredvis af udkast hvert år til høring osv. Skal vi så forelægge dem her i Folketinget for at få afgjort, hvilke der skal trækkes tilbage, og hvilke der ikke skal trækkes tilbage?

Hvis et flertal i Folketinget kommer til mig – jeg synes i øvrigt, det er et interessant flertal, hvis det bliver et flertal, med Enhedslisten, Dansk Folkeparti og andre beslægtede partier – og fortæller mig, hvad det er, der er galt med den redegørelse, vil jeg selvfølgelig notere mig det, for jeg er medlem af en regering i et parlamentarisk land, og hvad et flertal fortæller mig, at jeg skal rette mig efter, det retter jeg mig naturligvis efter; men en farce vil det jo være at trække noget tilbage, som allerede har udspillet sin rolle.

Jeg kan kun sige, at hvis Folketinget vedtager denne dagsorden, vil den ingen som helst virk-

ning have i den faktiske verden, for ingen af de praktiske skridt, den lægger op til, har jeg ikke allerede annonceret, at vi vil tage. Jeg har allerede sagt, at vi vil gøre det, uanset om den dagsorden ligger der eller ej. Den vil altså ingen forskel gøre i den virkelige verden, medmindre det altså er et forslag om, at disse udkast, disse bøger, disse hørings svar, som masser af kommuner, amter osv. har arbejdet med, skal brændes eller trækkes tilbage fra biblioteker osv., som jeg sagde det før.

Jeg er nødt til at sige, at det havde vel været klogere, og jeg tror, at hr. Schmidt kunne gøre den fortsatte dialog en stor tjeneste ved det, hvis han gik op og trak sit eget dagsordensforslag. Det giver nemlig mening, for så kan vi komme til at diskutere indholdet, diskutere politikken. Så kan vi komme til at diskutere, hvad det er for positive ting, vi vil gøre for landdistrikterne, og hvor jeg som sagt – uanset at det er svært at bevare sit helt godt humør, når man ser et så diletantisk forslag om en motiveret dagsorden, som det, der netop er læst højt – alligevel vil sidde og lytte efter substansargumenter fra de følgende ordførere og lade dem påvirke den endelige redegørelse.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Det kræver store anstrengelser at tro på ministerens flot udtalte ord, når det skrevne siger noget helt andet. Hvordan kan ministeren udsende et forslag til landsplanredegørelse, der totalt ignorerer landdistrikterne? Er forslaget ikke udtryk for regeringens sande jeg? Er det ikke sådan, at det, man sender ud, også er det, man står for?

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Ministeren brugte jo næsten hele sin halve time på at forklare, hvad godt han vil gøre for landsbyerne. Nu er ministeren jo ikke sådan lige kommet til i går, og derfor synes jeg, det ville klæde ministeren, om han ville gå herop på talerstolen og bare forklare om nogle ganske enkelte ting, som regeringen allerede har gjort for landdistrikterne. Alt det med, hvad man vil gøre ud i fremtiden, har ikke så stor troværdighed. Vi ved jo heller ikke, i hvor lang tid vi i det hele taget har ministeren som minister.

Derfor vil jeg godt spørge: Når nu landsbyerne ligger ministeren så meget på hjerte, hvorfor pokker er der så ikke i hele denne plan nævnt et eneste ord om det, ministerens hjerte løber over med?